

Arrest

nr. 107 075 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 oktober 2010 bij de Belgische ambassade te New Delhi een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om haar vader in België te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 15 maart 2011 dat verzoeksters aanvraag kon worden ingewilligd.

1.3. Verzoekster kwam op 30 april 2011 het Rijk binnen en op 20 mei 2011 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.4. Op 21 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om

het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 94 279 van 21 december 2012 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 februari 2013 een nieuwe beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 19 februari 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: India

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 VW. om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen; in casu, sinds 12 september 2011 is de heer [S. N.] tewerkgesteld door het OCMW van Sint-Truiden en oefent hij de functie uit van arbeider in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW- wetgeving.

De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980.

Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

Betrokkene is sedert 30.04.2011 in België aangekomen.

Aangezien - zeer merkwaardig - de beslissing tot intrekking van het verblijf van de moeder en de broer van betrokkene, genomen op dezelfde dag als de beslissing voor betrokkene (met name 21.05.2012), door de Raad voor Vreemdelingen werd bevestigd, terwijl de beslissing voor betrokkene werd vernietigd, kunnen de aard en de hechtheid van de gezinsband geen belemmering vormen om aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven. Integendeel, de gezinsband blijft behouden.

Indien betrokkene nog een opleiding volgt, kan het bevel om het grondgebied te verlaten indien nodig verlengd worden tot het eind van de opleiding.

Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen het algemeen belang en het particulier belang van betrokkene, moet worden vastgesteld dat het eerste hier primeert, zeker omdat zo werd geoordeeld in het geval van moeder en broer van betrokkene.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 23 van Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981, van de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de formele en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

"dat verzoekster aanvankelijk was toegelaten tot een beperkt verblijf van één jaar, nl. tot 20 mei 2012; dat haar vader van een onbeperkt verblijfsrecht geniet; dat bij beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie en asiel en voor maatschappelijke integratie van 21 mei 2012 aan het recht op verblijf van verzoekster een einde werd gesteld; dat deze beslissing echter bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 94279 van 21 december 2012 werd vernietigd wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat de thans bestreden beslissing opnieuw een einde stelt aan het verblijf van verzoekster;

dat de bestreden beslissing een dubbele motivering bevat; dat enerzijds wordt gesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen (art. 10 van de wet van 15 december 1980); dat anderzijds wordt gesteld dat aard en gehechtheid van de gezinsband geen belemmering zouden vormen om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven, omdat de beslissing tot intrekking van het verblijf van de moeder en de broer van verzoekster (ook genomen op 21 mei 2012) wél door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd zouden zijn (art. 11 van de wet van 15 december 1980);

dat verzoekster tot het Belgisch grondgebied werd toegelaten om te worden herenigd met haar vader; dat de voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen niet mag gelden voor een reeds toegestane gezinshereniging of een reeds toegekend verblijfsrecht; dat aldus immers het recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt geschonden; dat het herenigde gezin opnieuw zou worden gescheiden;

dat de inkomensvoorwaarde in de vorm van stabiele bestaansmiddelen die ten minste gelijk moeten zijn aan 120 % van het Belgische leefloon strijdig is met art. 7 van de voornoemde Europese richtlijn; dat aldus immers een hoger inkomen wordt geëist dan noodzakelijk voor het onderhoud van het hele gezin zonder dat een beroep op sociale bijstand wordt gedaan; dat een gezinshereniger die over een inkomen beschikt gelijk aan ten minste 100 % van het Belgische leefloon, geacht wordt te kunnen voorzien in zijn bestaan en in dat van zijn gezinsleden; dat het inkomen van de vader van verzoekster aan deze voorwaarde voldoet; dat hij bijgevolg niet ten laste valt van de openbare overheden;

dat de bestreden beslissing de situatie van verzoekster niet of niet voldoende individueel heeft beoordeeld; dat aldus ook art. 17 van de voornoemde Europese richtlijn wordt geschonden; dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de gezins- en economische situatie van verzoekster en haar integratie in het gastland; dat zij na haar aankomst in het Rijk door de Belgische overheid verplicht werd

om inburgeringscursussen en taallessen te volgen; dat precies deze cursussen en lessen het haar voorlopig onmogelijk maakten om zelf een tewerkstelling te vinden; dat verzoekster bovendien een voltijdse opleiding volgt in een instelling voor middelbaar onderwijs te Sint-Truiden; dat door het recht van verblijf van verzoekster in deze omstandigheden in te trekken de overheid onzorgvuldig en onredelijk handelt; dat in deze zin reeds werd geoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 94279 van 21 december 2012;

dat de bestreden beslissing bovendien manifest onjuist is gemotiveerd en uitgaat van een onjuiste feitenvinding; dat de beslissing van 21 mei 2012 waarbij het verblijf van de broer van verzoekster werd ingetrokken, immers niet door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd maar in tegendeel werd vernietigd; dat door de bevoegde staatssecretaris zelfs op 21 december 2012 instructies aan de burgemeester van Sint-Truiden werden gegeven om de broer van verzoekster in het bezit te stellen van een A-kaart; dat de intrekking van het verblijf van verzoekster dus wel degelijk de bestaande gezinsband zou verbreken;”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat gezinshereniging wordt toegestaan onder bepaalde voorwaarden en dat het te verenigen gezinslid gedurende drie jaar een tijdelijk verblijfsrecht van één jaar krijgt. Bij elke aanvraag voor een vernieuwing dient het gezinslid opnieuw te bewijzen dat het nog altijd voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging. Indien er negatieve aanwijzingen zijn dat niet (meer) voldaan is aan een of meerdere voorwaarden voor gezinshereniging dan kan het Bestuur, conform artikel 11 van de Vreemdelingenwet, een einde maken aan het verblijf.

Eén van de voorwaarden om tot gezinshereniging te worden toegelaten is te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen die ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (leefloon).

In casu werd verzoekster op 30 april 2011 toegelaten tot verblijf en werd er bij de vernieuwing van haar verblijfskaart vastgesteld dat haar vader, in functie van wie de gezinshereniging werd toegestaan, sedert 12 september, m.a.w. nog geen drie maanden na de toekenning van verblijf aan verzoekster, tewerkgesteld werd door het OCMW van Sint-Truiden in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wetgeving. De duur van deze tewerkstelling is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat de tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om opnieuw ten laste van de openbare overheden te vallen. Tijdens die tewerkstelling geniet de werkgever een volledige vrijstelling van de werkgeversbijdragen voor sociale zekerheid en ontvangt een subsidie van de federale overheid. Dergelijke vorm van tewerkstelling beantwoordt derhalve niet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien verzoekster nog geen definitief verblijfsrecht geniet, en zich nog bevindt in de eerste drie jaar van tijdelijk verblijfsrecht onder voorwaarden, heeft het Bestuur dan ook volkomen wettelijk een einde gesteld aan haar tijdelijke verblijf.

Zij stelt dat inkomensvoorwaarde in de vorm van stabiele bestaansmiddelen, die ten minste gelijk moeten zijn aan 120% van het leefloon, in strijd is met artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG.

Zij gaat hier echter voorbij aan het feit dat een richtlijn slechts directe werking heeft in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. In casu werd de richtlijn omgezet en kan zij er zich aldus niet dienstig op beroepen.

Ten overvloede merkt verwerende partij op de Raad, overeenkomstig artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet enkel bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen doch niet om wetskrachtige bepalingen te toetsen aan een hogere rechtsnorm.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom haar tijdelijk verblijfsrecht werd ingetrokken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat zij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV, 24 januari 2011, nr. 54.807)

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan zij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Verzoekster beroept zich eveneens op een schending van art. 8 EVRM, maar laat na aan te tonen in welke mate dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou zijn, waardoor verwerende partij er ook niet dienstig op kan antwoorden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk."

3.3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;"

Artikel 11, § 2 vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder het volgende:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Verweerder heeft in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de gezinsbanden van verzoekster geen belemmering vormen om een beslissing tot intrekking van het verblijf te nemen aangezien ten aanzien van verzoeksters moeder en broer op 21 mei 2012 ook een beslissing tot intrekking van het verblijf werd genomen en deze beslissingen niet werden vernietigd door de Raad.

Er dient echter te worden geduïd dat de beslissing tot intrekking van verblijf die door verweerder op 21 mei 2005 werd genomen ten aanzien van verzoeksters broer wel werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 92 856 van 3 december 2012.

De bestreden beslissing is derhalve niet gebaseerd op correcte feitelijke gegevens.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK